

О. П. Борушенко

Панейко Василь Лукич

ПАНЕЙКО Василь Лукич (06. 03. 1883, м. Золочів, нині Львівської обл. — 29. 05. 1956, Каракас) — дипломат, журналіст. Брат [Олександра](#) і [Юрія](#) Панейків. Закінчив Львівський університет (1907). Відтоді — співробітник, 1912—18 — головний редактор г. «Діло»; водночас 1908—12 брав участь у виданні «Літературно-наукового вісника»; 1914—15 — головний редактор тижневика «Ukrainische Korrespondenz» — друкованого органу Головної української ради (1915 обраний членом цієї ради). Від листопада 1918 — державний секретар зовнішніх справ ЗУНР. Докладав зусилля для забезпечення визнання ЗУНР і засудження агресії з боку Польщі, ініціював відкриття посольств ЗУНР у Києві, Празі, Відні, Будапешті. У січні 1919 призначений головою західноукраїнської делегації на *Паризькій мирній конференції 1919—20* і водночас заступником голови делегації УНР *Г. Сидоренка*. Домігся створення Вищою радою Антанти низки комісій із врегулювання українсько-польського конфлікту. Після укладення *Ризького мирного договору 1921* обстоював ідею східноєвропейської федерації, куди мала увійти Україна разом із небільшовицькою демократичною Росією. Від 1920 — кореспондент г. «Діло» в Парижі. 1925 видавав двотижневик «Політика» у Львові, однак у наступному році повернувся до Парижа. Відійшов від активного політичного життя. 1945 переїхав до США, 1955 — до Венесуели.

Рекомендована література

1. Кедрин І. Життя. Події. Люди. Нью-Йорк, 1976.

Бібліографічний опис:

Панейко Василь Лукич / О. П. Борушенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-883699>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).